

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.397/2017/5/II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Wolf Siegfried ügyvéd **felperesi jogi képviselő címe)** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a Moldován és Társai Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Moldován András ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű alperes és az Országos Bírósági Hivatal (1055 Budapest, Szalay utca 16.) által képviselt **Kecskeméti Törvényszék** (6000 Kecskemét, Rákóczi utca 7.) II. rendű alperesek ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 28. napján meghozott 33.P.25.572/2016/16. számú ítélete ellen a felperes 17. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 250.000 (kétszázötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 2.400.000 (kétmillió-négyszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 30.000.000 forint megfizetésére a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:549. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján.

Keresetének indokolásában kifejtette, hogy ő pusztán zálogkötelezett, és erre tekintettel nem minősül személyi adósnak. Ebből kifolyólag tévesen került adósként megjelölésre a cégnyilvántartásban, amely sérti a jóhírnévhez fűződő jogát, ezen túlmenően pedig a tévesen bejegyzett végrehajtási eljárás miatt elmaradt a törzstőke-emelés, ami 30.000.000 forintos kárt okozott.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte azzal, hogy jogi képviselője áfakörbe tartozik.

Kifejtette, hogy a tevékenységét szabályozó jogszabályok maradéktalan betartásával járt el, mert a végrehajtási záradék 4. pontja szerint a végrehajtást nem a felperes teljes vagyonára, hanem csak a zálogtárgyakra rendelte el. A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 26. §-ának (1) bekezdés i) pontja alapján pedig kötelessége volt a közhiteles nyilvántartás részére megküldeni a végrehajtás megindításáról szóló tájékoztatást. A Ctv. ugyanis nem tartalmaz olyan szűkítő szabályt, hogy a cégbíróságot ne kellene

értesíteni abban az esetben, ha a cég a végrehajtás alapjául szolgáló jogviszonyban csupán dologi és nem személyes kötelezett volt. A végrehajtási eljárásban a zálogkötelezett is adósnak minősül.

A II. rendű alperes ellenkérelmében szintén a kereset elutasítását kérte. Perköltségigénye nem volt. Kifejtette, hogy a jogszabályoknak megfelelően járt el, és a felelősség megállapításához egyébként is kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedés szükséges. A felperes a perben nem bizonyította a kártérítés általános és speciális feltételeinek meglétét sem.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 635.000 forint perköltséget, továbbá a NAV külön felhívására a Magyar Állam javára 1.500.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában megállapította, hogy az I. rendű alperes a jogszabályoknak megfelelően látta el végrehajtási záradékkal a közjegyzői okiratot, és a jogszabályoknak megfelelően járt el akkor is, amikor a Ctv. 26. §-ának (1) bekezdés i) pontjára figyelemmel az értesítést megküldte a II. rendű alperesnek. Az alperesi álláspontot osztva kifejtette, hogy a Ctv. nem tesz különbséget aszerint, hogy a cég teljes vagyonára vezetnek-e végrehajtást, vagy pedig csak egyes vagyontárgyaira, tehát a közjegyzőt mindenképpen kötelezettség terhelte a tájékoztatást illetően. Nem fogadta el a felperes álláspontját abban a kérdésben sem, hogy adósnak tekinthető-e. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 5. §-ának (1) bekezdése értelmében ugyanis adósnak minősül mind a pénz fizetésre, mind pedig az egyéb magatartásra kötelezett személy, így a zálogkötelezett is. Az I. rendű alperessel szemben a kereset tehát alaptalan.

A II. rendű alperes tekintetében kifejtette, hogy a kártérítés szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a teljes vagyonra, vagy csak egy részére jegyzik-e be a végrehajtás tényét. Márpedig a Kiskörösi Járásbíróság felperes által hivatkozott ítélete sem törölte teljesen a végrehajtást, pusztán az ingatlanokra korlátozta bejegyzést.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes elsődlegesen azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül, másodlagosan pedig, hogy azt változtassa meg és a kereseti kérelmének adjon helyt.

Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az I. rendű alperesnek a kiállított végrehajtási záradékot csupán a végrehajtóhoz kellett volna eljuttatnia. Kifejtette, hogy a Ctv. 26. §-ának (1) bekezdés i) pontja a jelen eljárásban nem irányadó, e szakasz ugyanis csak a cég elleni végrehajtás elrendelése esetén alkalmazható, ha azonban a társaság csak zálogkötelezett, akkor nem. Éppen ezért nem tartalmaz szűkítő szabályt a Ctv., mert a 26. § egyértelműen fogalmaz: csak a cég elleni végrehajtást kell bejegyezni a cégjegyzékbe. Hivatkozott a Kiskörösi Járásbíróság ítéletére is, mely szerint a bejegyzett végrehajtási jogot egyszerűen törölni kellett volna, de a II. rendű alperes helytelenül, az eredeti bejegyzés megtartása mellett jegyezte be a korlátozást. Ezt igazolja, hogy a II. rendű alperes 2017. október 27-i 32. számú végzésében a korábbi cégbejegyzéseit kijavította. Mindezek alapján az I. rendű alperes felelőssége a Ctv. 26. §-ának (1) bekezdés i) pontjának tág értelmezése miatt, a II. rendű alperes felelőssége pedig a 2015. november 4-i helytelen bejegyzés okán áll fenn.

Fellebbezési ellenkérelmében az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján azzal, hogy jogi képviselője áfakörbe tartozik.

Ellenkérelmének indokolásában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetéseket vont le, döntését kellő részletességgel

indokolta, és a keresetet lényegében az alperesek jogellenes magatartásának hiánya miatt utasította el. Az elsőfokú bíróság tehát jogkérdésben döntött, így a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 252. §-ának (2) és (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezés iránti kérelem nem lehet alapos. A megváltoztatás iránti kérelem is alaptalan, mert a közjegyzőnek nincs lehetősége arra, hogy a végrehajtás tényének bejegyzése esetén bármiféle további adatokat tüntessen fel, így a jogszabályok betartásával járt el. A végrehajtási eljárás egyébként sem a cégbejegyzés alapján történik, hanem a végrehajtható okirat alapján. Az üggyel kapcsolatos okiratok bemutatásával a felperes tudta volna tisztázni a végrehajtás terjedelmét, ezért nem állapítható meg az okozati összefüggés a kár és a végrehajtás tényének bejegyzése között.

Fellebbezési ellenkérelmében a II. rendű alperes szintén az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének helybenhagyását kérte.

Ellenkérelmének indokolásában kifejtette, hogy a felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy ellene nem indult végrehajtási eljárás, figyelemmel a Vht. 10. §-ának b) pontjára. A II. rendű alperes eljárása pedig az irányadó jogszabályoknak maradéktalanul megfelelt.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét teljes egészében elutasító ítélet ellen az alperesek keresete szerinti marasztalása érdekében fellebbezett, így tehát az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése. Erre tekintettel a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. E körben az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során az ítélet hatályon kívül helyezését indokoltá tevő lényeges eljárási szabálysértést nem követett el, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen mérlegelte, és a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság a meghozott döntéssel maradéktalanul, és túlnyomó részben annak indokaival is egyetértett, ezért csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel emeli ki a következőket.

Sem a Ctv., sem a Vht. nem tartalmaz megkülönböztetést a végrehajtási eljárások között aszerint, hogy azok az adós ellen milyen minőségében indultak. Sőt, a Vht. 5. §-ának (1) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a bírósági végrehajtás során állami kényszerrel is el kell érni, hogy a pénz fizetésre, illetőleg az egyéb magatartásra kötelezett (a Vht. fogalomhasználata szerint a továbbiakban együtt: adós) teljesítse a kötelezettségét. Ebből tehát nyilvánvaló, hogy a Vht. a végrehajtási kényszer elszenvedőit, azaz a személyi és dologi kötelezetteket is egységesen adósként kezeli.

Helytállóan jutott tehát az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperest a II. rendű alperes cégbíróságának értesítésével kapcsolatos kötelezettség a felperes mint zálogkötelezett ellen elrendelt végrehajtás esetében is terhelte. Így sem az értesítés megküldése, sem pedig a végrehajtás elrendelésének bejegyzése nem volt jogellenes. A jogellenes károkozó magatartás mint a Ptk. 339. §-a szerinti kártérítési kötelelem törvényi egyik tényállási eleme tehát mindkét alperes esetében hiányzott, azaz a felperes keresete ezen a jogcímen bizonyosan alaptalan.

Megjegyzi ezen túlmenően a másodfokú bíróság, hogy egyébként a kártérítési tényállás többi törvényi tényállási eleme is teljes egészében hiányzott, mert nem volt megállapítható, hogy a felperest mennyiben érte kár az alperesek magatartása következtében, és az sem, hogy az esetleges kár okozati összefüggésben lett volna az alperesek magatartásával.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását annyiban módosítja, hogy az elsőfokú bíróság tévesen tekintette úgy, hogy a Kiskőrösi Járásbíróság ítélete a felperes ellen folyó végrehajtási eljárást korlátozta. Az I. rendű alperes által kiállított végrehajtási záradék alapján ugyanis megállapítható, hogy az I. rendű alperes a végrehajtást eleve csak korlátozott terjedelemben, bizonyos ingatlanokra rendelte el. Másrészt a Kiskőrösi Járásbíróság ítéletének rendelkező része a Pp. 369. §-a szerinti végrehajtás megszüntetése, illetőleg korlátozása iránti perekben meghozható döntések fogalmi körébe nem vonható, hiszen az elrendelt végrehajtást semmilyen módon nem korlátozta. Ebből következően viszont a Kiskőrösi Járásbíróság ítéletéből nem következik az, hogy az I. rendű alperes, vagy a II. rendű alperes cégbírósága korábban jogszerűtlenül járt volna el. Ezért az ezzel kapcsolatos érvelést a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének 4. oldal alulról 4. bekezdéséből mellőzi.

A felperes elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, azonban a felperes nem jelölte meg, hogy a hatályon kívül helyezést milyen okból kéri. Tekintettel arra, hogy a felperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem tette vitássá, így a Pp. 252. § (3) bekezdésének alkalmazása fel sem merülhet, a 252. §-ának (2) bekezdését pedig a másodfokú bíróság azért nem látta alkalmazhatónak, mert nem észlelt egyetlen olyan lényeges eljárási szabálysértést sem, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A felperes eredménytelenül fellebbezett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján perköltséget is köteles fizetni az I. rendű alperesnek. Ennek összegét a másodfokú bíróság a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján arra is figyelemmel állapította meg, hogy az I. rendű alperesi képviselő áfakörbe tartozik. A II. rendű alperesnek perköltség igénye nem volt, így arról a másodfokú bíróságnak sem kellett rendelkeznie. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-ának (1) bekezdés g) pontja értelmében tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése és a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles külön felhívásra megfizetni az államnak.

Budapest, 2018. április 17.

. Hóbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

az aláírásban akadályozott
dr. Örkényi László bíró helyett is

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Dr. Gyuris Judit s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: